



## FOTOGRAAF MARIE CÉCILE THIJS



# Werk van Thijs opgenomen in collectie Rijksmuseum Foto's voor de eeuwigheid

Ze fotografeerde al van jongs af aan. Maar pas toen ze begin dertig was besloot Marie Cécile Thijs om er ook haar vak van te maken. In vier jaar tijd bouwde ze haar carrière als advocaat af en bouwde ze een nieuwe als fotograaf op. Geen onverstandige keuze, kun je in retrospectief zeggen. Haar werk is te zien op kunstbeurzen in binnen- en buitenland en recent zijn drie van haar foto's opgenomen in de collectie van het Rijksmuseum.



We ontmoeten Marie Cécile Thijs (1964) in haar studio in Rotterdam, dicht bij Centraal Station. Tegen de muren, op de grond, staan enkele van haar bekendste werken: foto's van menselijke engelen, kinderen met een plooi kraag, stillevens met voedsel, topkoks en gekroonde katten. "Ik kreeg gisteren bezoek van een groep studenten, dus ik had wat voor ze uitgesteld", legt ze uit. De foto's zijn groot afgedrukt, maar zelfs van dichtbij zijn ze haarscherp. De composities ogen verzorgd en doordacht. Sfeer en lichtval doen denken aan oude meesters. Wanneer we uitgekeken en -gecomplimenteerd zijn, nemen we plaats aan een klein tafeltje

in de hoek van de studio. Onze eerste vraag is obliagaat: hoe is het allemaal begonnen?

### Waar komt je passie voor fotografie vandaan?

"Van mijn vader. Voor hem was fotografie een echte liefhebberij: als hij even tijd had ging hij met de camera op stap en vervolgens was hij in z'n doka te vinden. Dat werkt toch aanstekelijk. Op m'n elfde trok ik er al op uit met zijn oude Agfa Isolette, een 6x6-klapcamera. Ook gedurende mijn middelbare-schooltijd ben ik blijven fotograferen. Ik weet nog wel dat ik op onze schoolreis naar Berlijn continu met een camera in mijn hand liep."

### Na je VWO ben je iets veel minder artistieks gaan doen: rechten studeren. Was dat verplichte kost bij jullie thuis?

"niet echt, want ik heb eerst een jaar kunstacademie gedaan, dus ik werd daar redelijk vrij in gelaten. Bij de kunstacademie – ik had trouwens mode gekozen en niet fotografie – miste ik alleen het echte studeren. Omdat ik ook iets maatschappelijks wilde doen, ben ik rechten gaan studeren in Leiden. Ik rolde daarna linea recta de advocatuur in en heb jarenlang nauwelijks tijd gehad om te fotograferen.

"Dat veranderde toen ik halverwege jaren negentig mijn camera weer eens oppakte en ook min of meer toevallig in de wereld van de professionele fotografie terechtkwam: ik werd vanwege mijn juridische achtergrond gevraagd om toe te treden tot het bestuur van de Nederlandse Vereniging van Fotojournalisten. Het contact met die bevolgen fotografen was een eyeopener, want ik realiseerde me toen pas dat je van fotografie ook je 'levenswerk' kan maken. Ik 1996 heb ik die stap zelf ook gemaakt. In vier jaar tijd bouwde ik mijn werk als jurist af en mijn werk als fotograaf op. Vanaf 2000 werk ik uitsluitend nog als fotograaf."

### Het is daarna snel gegaan. Volgens je site had je al in 1998 je eerste expositie.

"Ik heb er van het begin af aan bewust voor gekozen om naast werk in opdracht, in het begin vooral portretten, ook voldoende vrij werk te doen. De expositie die je bedoelt, was op basis van vrij werk: een zwartwit serie van een processie. Omdat een uitgever interesse had, mondde dat uit in een boekje, Roomse Rituelen. Met een expositie en een uitgave op zak wordt nieuw werk binnenhalen wat makkelijker, dat leidt tot nog een expositie... en zo gaat het rollen."

In Roomse Rituelen staan een aantal foto's van kinderen met engelenvleugels op hun rug. Was dat je inspiratie voor de serie Human Angels? "Dat is een uitvloeisel daarvan, ja. Belangrijker is dat die 'processieserie' voor mij de aanzet



was om geënceneerd te fotograferen. De Roomse Rituelen zijn nog vrij documentair geschoten: ik enceneerde alleen als dat echt nodig was voor de foto. Maar toen ik me ging concentreren op die engelen, kreeg dat enceneren een steeds nadrukkelijker plek in mijn werk. De eerste foto's uit de serie zijn nog op locatie geschoten, maar verderop in de serie ben ik echt gaan 'beeldhouwen': veel studiowerk, met precies de juiste sfeer en de juiste belichting. Dat is ook de stijl waarvoor ik nu gevraagd word. Of het nu gaat om de stillevens Food, de serie topkoks of om m'n andere portretten – al die opdrachten zijn naar aanleiding van mijn vrije, geënceneerde werk.”

**Je stijl wordt 'rembrandtesk' genoemd. Je foto's zijn ook vergeleken met schilderijen van Caravaggio en Velasquez. Laat je je bewust inspireren door de oude meesters?**

“Ik ga niet als een kunsthistoricus plaatjes uitzoeken om die vervolgens na te maken. Bovendien, een foto ontstaat op het moment dat je er mee bezig bent. Als ik met modellen werk – mensen, maar ook steeds vaker dieren – is er bijvoorbeeld de interactie met het model. Ik ben wel regisseur, maar een portret blijft een pas de deux. In zo'n samenspel moet alles op dat moment op z'n plaats vallen.

“Natuurlijk ben ik wel beïnvloed door onder meer die oude meesters. Ik heb als kind uren zitten bladeren in boeken over schilderkunst – we hadden er thuis nogal wat – en was altijd heel visueel ingesteld. Op een gegeven moment ontstaat er dan vanzelf een 'beeldbank' in je hoofd. Als ik nadenk over het concept van een foto of als ik op de set aan het werk ben, put ik daaruit en dat zie je vanzelf terug in de foto's. Maar ook andere indrukken verwerk ik in mijn foto's. Dingen die ik zie op straat of die ik meemaak bijvoorbeeld, waardoor mijn foto's een mix zijn van hedendaagse en oude invloeden. Dat zie je ook in mijn nieuwste Food-serie.”

**Hoe belangrijk is de nabewerking voor jou?**

“Nabewerking is voor mij een hulpmiddel, dat ik wel in toenemende mate toepas. Het hangt van het beeld af. Soms werk ik alleen een storend item weg, doe ik aan retouche, pas ik de kleur of het contrast aan – dat soort dingen. Maar sommige foto's vereisen meer beeldbewerking om het doel dat ik voor ogen heb, te bereiken. Een voorbeeld is mijn autonome 'White Collar'-

serie, waarbij mijn modellen een witte kraag dragen. Toen ik eenmaal had besloten dat ik een karakteristieke plooi kraag wilde gebruiken, heb ik eerst een replica laten maken. Die vond ik niet mooi genoeg, dus heb ik contact gezocht met het Rijksmuseum of ik niet met een echte kraag uit hun collectie mocht werken. Het probleem was alleen dat de zeventiende-eeuwse kraag die ik wilde, zo'n beetje het laatste originele exemplaar is, eentje met 14 meter linnen batist erin. Ik mocht die absoluut niet aanraken, laat staan om een model of kat binden. Maar ik mocht wel de kraag in het gekoelde depot van het Rijksmuseum fotograferen op een speciale paspop, in samenwerking met de conservator. In de studio ben ik vervolgens met de modellen aan de slag gegaan. Laatste stap was dat de kraag in de jongens, meisjes en katten is gemonteerd.”

**Dat is gelukt: twee foto's uit de kraag-serie zijn in de collectie van het Rijksmuseum opgenomen! Wat betekent dat voor je?**

“Opgenomen zijn in de Rijksmuseum-collectie vind ik een eer. Inmiddels wordt ook een derde foto opgenomen, die van het Olympische paard Salinero. De conservator fotografie drukte het mooi uit: “Je werken worden in het gekoelde depot bewaard voor de eeuwigheid”. Veel meer kun je je als fotograaf niet wensen, toch?”

**Meer foto's van Marie Cécile Thijs bekijken? Haar website [www.mariececilethijs.com](http://www.mariececilethijs.com) bevat een mooi overzicht. Marie Cécile heeft bovendien een vaste galerie in Amsterdam, Eduard Planting Gallery, en is een terugkerende expositant op PAN Amsterdam. Meer informatie over haar binnen- en buitenlandse exposities vind je op haar site.**



**Waar werkt Marie Cécile mee?**

In haar studio fotografeert Marie Cécile het liefst met haar digitale Hasselblad uit de H3-serie. “Voor mij is een Hasselblad vooral een mooie camera om met kunstlicht te werken. Je hebt vrij veel licht nodig en dat werkt voor mij het fijnst als ik die lichtomstandigheden volledig kan organiseren.”